

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2567

กลวิธีทางวรรณศิลป์ในการนำเสนอประสบการณ์บาดแผลฝังใจ
ในวรรณกรรมเรื่อง *A Little Life*
Literary Strategies in Presenting Trauma Experiences
in *A Little Life* Novel

ขอบคุณ สมบูรณ์วงศ์
Khobkun Somboonwong

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
Faculty of Humanities and Social Sciences
Nakhon Pathom Rajabhat University
Email: khobkunsbw@npru.webmail.ac.th

Received: Nov 06, 2023

Revised: Mar 05, 2024

Accepted: Mar 13, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มุ่งศึกษากลวิธีทางวรรณศิลป์ในการนำเสนอประสบการณ์บาดแผลฝังใจของตัวละครหลักในวรรณกรรมเรื่อง *A Little Life* ของฮันยาคานากิฮาระ โดยใช้แนวคิดบาดแผลฝังใจของจูดีธ เฮอร์แมน เบสเซล แวน เดอ คอสค์ และแอน สเวตไควตซ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) บาดแผลฝังใจของตัวละครหลักเกิดจากการทารุณกรรมทางร่างกาย การถูกล่วงละเมิดทางเพศและการเป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์รุนแรงในวัยเด็ก เหตุการณ์ดังกล่าวกลายเป็นบาดแผลฝังใจที่ทวนคืนในวัยผู้ใหญ่เมื่อมีตัวกระตุ้น และความเจ็บปวดที่ได้รับทางร่างกายยังไม่สามารถแยกขาดจากภาวะทางจิตใจ ซึ่งส่งผลให้ประสบการณ์รุนแรงกลายเป็นบาดแผลฝังใจของตัวละคร 2) วรรณกรรมเรื่องดังกล่าวมีบทบาทในการ

นำเสนอบาดแผลฝังใจผ่านกลวิธีทางวรรณศิลป์ ได้แก่ การเล่าเรื่องแบบมุมมองพระเจ้า การเล่าบาดแผลฝังใจแบบไม่เรียงลำดับเวลา การสร้างตัวละครเพื่อนำเสนอการเยียวยาบาดแผลฝังใจ ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจประสบการณ์ของผู้มีบาดแผลฝังใจ ราวกับเป็นประสบการณ์ของตน

คำสำคัญ: กลวิธีทางวรรณศิลป์ บาดแผลฝังใจ การเยียวยา

Abstract

This research article aims to study the literary techniques used to portray the traumatic experiences of the main character in Hanya Yanagihara's novel *A Little Life*, employing the trauma theories of Judith Herman, Bessel van der Kolk, and Ann Cvetkovich. The research findings indicate that: 1) The protagonist's trauma stems from physical abuse, sexual assault, and witnessing violence during childhood. These events become deeply embedded traumas that resurface in adulthood when triggered, and the physical pain remains inseparable from the psychological condition. This causes the intense experiences to evolve into the character's trauma. 2) The novel plays a crucial role in representing trauma through various literary techniques, such as omniscient narration, non-linear storytelling of traumatic events, and the creation of characters that symbolize the process of healing. These techniques allow readers to grasp the trauma experiences as if they were their own.

Keywords: Literary Strategies, Trauma, Healing

1. บทนำ

“Here is an epic study of trauma and friendship written with such intelligence and depth of perception that it will be one of the benchmarks against which all other novels that broach those subjects (and there are legion) will be measured.” (The Wall Street Journal, 2015)

คำกล่าวข้างต้นเป็นเพียงหนึ่งคำวิจารณ์ในแง่บวกของวรรณกรรมอเมริกันร่วมสมัยที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาเกี่ยวกับบาดแผลฝังใจ ได้แก่เรื่อง A little life เขียนโดยฮันยะ ยานากิฮาระ (Yanagihara, 2015) วรรณกรรมได้รับคัดเลือกเข้ารอบสุดท้ายของรางวัล Man Booker prize award, National Book Award, Dublin Literary Award และชนะรางวัล Kirkus prize ปี 2015

นอกจากวรรณกรรมเรื่องนี้จะได้รับการคัดเลือกเข้ารอบสุดท้ายและได้รับรางวัลทางวรรณกรรมจากหลายเวที ยังได้รับคำชื่นชมจากนักวิจารณ์ประจำนิตยสารชื่อดังทั่วโลก อาทิ Wall Street Journal, The New Yorker ว่าดึงดูดผู้อ่านให้จมลงในเรื่องราวของนวนิยายเรื่องนี้ ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างความเห็นของนักวิจารณ์จากนิตยสารที่มีชื่อเสียงอย่าง The New Yorker ที่กล่าวว่า สะท้อนใจกับเรื่องราวของตัวละครมากจนแทบบ้ารำกับถูกเรื่องราวในวรรณกรรมกลืนกินชีวิตไปด้วยขณะที่อ่าน แต่วรรณกรรมเรื่องนี้ก็เต็มไปด้วยความงดงามเช่นกัน

ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องราวในวรรณกรรมเรื่อง A Little Life ยังเข้าถึงผู้อ่านอย่างกว้างขวางทั่วโลกผ่านทางแอปพลิเคชันต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จาก #alittlelife ในแอปพลิเคชันติดตอกที่มียอดเข้าชมสูงถึง 382.2 ล้านครั้ง เนื้อหาในนวนิยายเรื่องนี้ถูกนำไปเล่าถึงและเผยแพร่ในช่องทางออนไลน์อย่างต่อเนื่อง มาตั้งแต่หนังสือได้รับการตีพิมพ์

ความนิยมที่เกิดขึ้นต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2015 ทำให้วรรณกรรมเรื่อง A Little Life ได้รับการดัดแปลงเป็นสื่ออื่น ได้แก่ ในปี 2023 วรรณกรรมเรื่อง

ดังกล่าวได้รับการดัดแปลงเป็นละครเวทีซึ่งใช้ชื่อเรื่องเดียวกัน และยังมีการเผยแพร่ในรูปแบบภาพยนตร์ในประเทศแถบอเมริกาและยุโรปด้วย

อาจกล่าวได้ว่า เสียงตอบรับที่ดีจากนักวิจารณ์ผนวกกับความนิยมจากนักอ่านทั่วโลกบ่งบอกความนิยมของวรรณกรรมเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ยิ่งไปกว่านั้นเสียงจากนักวิจารณ์และนักอ่านยังเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ได้แก่ พวกเขาถูกเรื่องราวของวรรณกรรมเรื่องนี้ดึงดูดและตราตรึงใจ แม้จะนำเสนอเรื่องราวบาดแผลฝังใจในวัยเด็กของตัวละครซึ่งโหดร้าย แต่มิตรภาพระหว่างตัวละครก็งดงามและซาบซึ้งเช่นกัน

ความโหดร้ายที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ มาจากประสบการณ์ที่ตัวละครหลักชื่อจู๊ด เซนต์ ฟรานซิส (Jude St. Francis) ถูกทารุณกรรมอย่างรุนแรงในวัยเด็ก อาทิ ลงโทษด้วยการราดน้ำมันมะกอกและจุดไฟเผามือ การทุบตีรุนแรงจนหมดสติ มีบราเธอร์ลุค (Brother Luke) เพียงคนเดียวที่คอยปลอบโยนและบอกว่าเอ็นดูจู๊ดเหมือนลูกชาย แต่แท้จริงแล้วบราเธอร์ลุคมีพฤติกรรมสอดคล้องกับผู้ป่วยโรคโครเด็ก¹ (Pedophile) เขาล่วงละเมิดทางเพศจู๊ด พาวจู๊ดขับรถค่าบริการให้กับลูกค้าไปตามเมืองต่าง ๆ จนกระทั่งมีตำรวจมาจับกุมบราเธอร์ลุค ได้หนีเข้าไปผูกคอตายในห้องน้ำ จู๊ดจึงเห็นภาพบราเธอร์ลุคในขณะที่เสียชีวิตด้วย

หลังจากนั้นจู๊ดได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ชื่ออันนา เธอแนะนำให้เขาบอกเล่าประสบการณ์บาดแผลฝังใจให้ใครสักคนที่ไว้วางใจฟัง

¹ นิยามตามคู่มือการวินิจฉัยสำหรับความผิดปกติทางจิต (Diagnose and Statistical Manual of Mental Disorders – DSM) ของสมาคมจิตเวชศาสตร์สหรัฐอเมริกา (American Psychiatric Association) ที่วางเกณฑ์การวินิจฉัยโรคโครเด็กไว้ว่า มีพฤติกรรมต้นตอทางเพศและขอบกิจกรรมทางเพศที่เกี่ยวข้องกับเด็กก่อนวัยเจริญพันธุ์ โดยทั่วไปอายุ 13 ปีหรืออ่อนกว่า และบุคคลผู้นั้นต้องมีอายุ 16 ปีหรือมากกว่า และอายุมากกว่าเด็กที่ตนจินตนาการถึงหรือล่วงละเมิดทางเพศอย่างน้อย 5 ปี (Saowanit, 2017, p.11)

แต่จิตก็ปฏิเสธเพราะรู้สึกเลวอาย จนกระทั่งอันนาเสียชีวิต จิตก็ไม่เคยพูดถึงอดีตของเขาอีกเลย จนกระทั่งจิตได้มาเจอกับแอนดี้ (Andy) แพทย์ประจำตัว และวิลเลียมคนรัก ตัวละครทั้งสองทำให้จิตเริ่มพูดถึงบาดแผลฝังใจอีกครั้งหนึ่ง รวมถึงความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับฮาโรลด์และจูเลียพ่อแม่บุญธรรม และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนสนิททั้งสาม ได้แก่ วิลเลียม มัลคอล์ม และเจบีเพื่อนสนิทมีส่วนช่วยให้จิตมีชีวิตรอยู่ต่อได้ แม้จะมีอาการเจ็บป่วยทางกาย อาทิ นอนไม่หลับ ไม่สามารถถึงจุดสุดยอดได้ และอาการทางจิต อาทิ ความผิดปกติทางการกิน พฤติกรรมหวาดระแวง สืบเนื่องมาจากบาดแผลฝังใจตลอดชีวิตของเขา

บาดแผลฝังใจของจิตเป็นประเด็นหลักที่ครอบคลุมเนื้อเรื่อง และเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของตัวละครตั้งแต่ต้นจนจบ ประเด็นเรื่องบาดแผลฝังใจของตัวละครจึงเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา การทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลฝังใจที่ครอบงำและส่งผลกระทบต่อชีวิตที่เหลือของผู้ประสบเหตุการณ์จะเผยให้เห็นถึงความซับซ้อนของความรู้สึกของจิตในฐานะเหยื่อที่ถูกกล่วงละเมิดมาเป็นเวลานาน ประสบการณ์บาดแผลฝังใจนั้นรุนแรงและเจ็บปวดเกินกว่าที่เหยื่อจะทำความเข้าใจหรือพูดออกมาได้ แต่เหตุการณ์ดังกล่าวจะย้อนกลับมาในรูปแบบของฝันร้ายหรือปรากฏการณ์อื่น ๆ เพื่อให้เหยื่อทำความเข้าใจและรับมือกับเหตุการณ์ที่ประสบ

ประสบการณ์บาดแผลฝังใจ (Trauma experience) ได้รับการยอมรับว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความเจ็บป่วยทางจิตในรูปแบบอื่น ๆ ตามมา การทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลจึงเป็นวิธีเยียวยาอาการเจ็บป่วยทางจิตและทางกายที่ยั่งยืนที่สุด (Van der Kolk, 2019, p. 87) ซึ่งในปัจจุบันประสบการณ์บาดแผลฝังใจรวมถึงอาการเจ็บป่วยทางจิตยังถูกตีแผ่ผ่านสื่อต่าง ๆ หลายแขนงและได้รับความสนใจในวงกว้าง โดยเฉพาะในแวดวงวิชาการ แต่ยังไม่ปรากฏในสื่อวัฒนธรรมนิยมด้วย แพทย์ นักข่าว คนไข้ ต่างเผยแพร่ประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับบาดแผลฝังใจและอาการเจ็บป่วยทางจิตในสื่อหลากหลาย รวมไปถึง

ถึงรายการทอล์กโชว์ หนังสือประเภทบันทึกความทรงจำ จนมีนักวิชาการขนานนามการบอกเล่าบาดแผลฝังใจผ่านสื่อต่าง ๆ ในปัจจุบันและเข้าถึงผู้คนจำนวนมากว่าเป็น “ปรากฏการณ์ที่มีความเป็นสหวิทยาการ (interdisciplinary phenomenon)” (Cvetkovich, 2012, p.122) วรรณกรรมเรื่อง A Little Life เองก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่หยิบยกประสบการณ์บาดแผลฝังใจมานำเสนอ และยังเข้าถึงผู้อ่านจำนวนมากด้วย หากพิจารณาจากความนิยมในหมู่นักอ่านของวรรณกรรมเรื่อง A Little Life ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้ว จึงน่าศึกษาวิเคราะห์ต่อไปว่า วรรณกรรมมีส่วนช่วยบอกเล่าบาดแผลฝังใจต่อผู้อ่านได้อย่างไร

วรรณกรรมถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของผู้อ่านและสังคมในวงกว้าง วรรณกรรมยังส่งผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึก ความคิด และจิตใจของผู้อ่านได้โดยตรง ดังที่สุพิชชา วิมลโสภารัตน์ (Wimolsoparat, 2014, pp. 108-111) กล่าวว่า “วรรณกรรมเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความคิดของนักเขียนซึ่งทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับความงามผ่านการอ่าน การอ่านวรรณกรรมช่วยพัฒนาความเข้าใจและช่วยให้ผู้อ่านสามารถสร้างความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระจากอิทธิพลของผู้เขียน และยังทำให้เกิดประโยชน์ทั้งในด้านการปรับตัวกับปัญหาที่เผชิญอยู่ จนถึงขั้นเกิดพัฒนาการในด้านใดด้านหนึ่งของตัวผู้อ่านเอง ด้วยวิธีการใช้วรรณกรรมเป็นเครื่องมือสร้างการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของผู้อ่าน” ในทำนองเดียวกัน การประพันธ์วรรณกรรมยังอาศัยภาษาและกลวิธีในการประพันธ์เป็นเครื่องมือในการสื่อสารอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนถึงความเป็นจริงบางอย่างตามจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์ ภาษาและกลวิธีในงานวรรณกรรมจึงมักถูกเลือกใช้อย่างพิถีพิถันเพื่อสื่อสารบางอย่างกับผู้อ่านและสังคมในวงกว้าง หรือที่เรียกกันว่าวรรณศิลป์ในการประพันธ์ ดังที่อัครวิทย์ เรืองรอง (Ruengrong, 2019, p. 4) กล่าวว่า “ผู้แต่งมักเลือกเฟ้น คัดสรร และกลั่นกรองเพื่อให้สื่อสารอย่างมีพลัง กระทบอารมณ์และความคิดของผู้รับสารให้ได้มากที่สุด และต้องเร้าให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์สะเทือนใจ ทั้งกระตุ้นให้เกิดปัญญาคู่นานกันไป”

วรรณกรรมที่เขียนขึ้นจากกลวิธีทางวรรณศิลป์ที่คัดสรรมาเป็นอย่างดีจึงช่วยให้ผู้อ่านเกิดความซาบซึ้งตรึงใจ เกิดความเข้าใจปรากฏการณ์ทางสังคมและชีวิตในบางประการ

อย่างไรก็ดี กลวิธีทางวรรณศิลป์มักปรากฏในวรรณกรรมประเภทกวีนิพนธ์ เช่น การสรรคำ การใช้โวหารภาพพจน์ แต่ในวรรณกรรมประเภทความเรียงที่ไม่ได้มีฉันทลักษณ์บังคับเช่นกวีนิพนธ์ ก็ปรากฏการใช้กลวิธีทางวรรณศิลป์เพื่อให้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมและความเข้าใจควบคู่กันไปได้เช่นเดียวกัน รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ (Sadjapan, 2012, p. 23) กล่าวว่า “วรรณกรรมที่ดีย่อมประกอบขึ้นด้วยวรรณศิลป์ และนำมาใช้ในงานวรรณกรรมใน 2 นัยยะ คือ 1) เพื่อส่งสารไปยังผู้อ่านให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง 2) เพื่อแสดงให้เห็นชั้นเชิงทางการประพันธ์” จากคำกล่าวข้างต้น วรรณศิลป์ในงานวรรณกรรมจึงไม่ใช่เพียงการเลือกสรรคำเท่านั้น แต่อาจหมายรวมถึงกลวิธีในรูปแบบอื่น อาทิ การเลือกมุมมองในการเล่าเรื่อง วิธีการเล่าเรื่อง การสร้างตัวละคร ที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจสารที่ผู้เขียนมุ่งนำเสนออย่างลึกซึ้ง เกิดอารมณ์ร่วม และแสดงให้เห็นถึงชั้นเชิงของผู้ประพันธ์

ด้วยเหตุนี้ วรรณกรรมเรื่อง A Little Life จึงเหมาะกับการศึกษาวิจัยในประเด็นเรื่องกลวิธีทางวรรณศิลป์ที่ผู้แต่งเลือกสรรมาเล่าบาดแผลฝังใจ เพื่อหาคำตอบว่าวรรณกรรมเรื่องนี้มีการใช้กลวิธีการเล่าบาดแผลฝังใจอย่างไร เพื่อช่วยให้ผู้อ่านและสังคมเข้าใจประสบการณ์บาดแผลฝังใจ แม้ว่าผู้อ่านจะไม่เคยประสบเหตุการณ์ร้ายแรงหรือไม่เคยมีประสบการณ์บาดแผลโดยตรง นอกจากนั้น การอ่านวรรณกรรมยังช่วยให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับประสบการณ์บาดแผลฝังใจ เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง และเกิดความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อโดยไม่จำกัดเพศ วัย หรือเชื้อชาติ

2. วัตถุประสงค์

บทความวิจัยนี้ต้องการศึกษากลวิธีทางวรรณศิลป์ที่ใช้ในการนำเสนอบาดแผลฝังใจในวรรณกรรมเรื่อง A Little Life ของฮันยะ ยานากิฮาระ (Hanya Yanagihara)

3. วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ดำเนินการวิจัยโดยสำรวจความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมเรื่อง A Little Life รวบรวมข้อมูลในประเด็นบาดแผลฝังใจของตัวละคร ปัญหาความรุนแรงที่ทำให้เกิดบาดแผลฝังใจ บทบาทของวรรณกรรมในการนำเสนอบาดแผลฝังใจต่อผู้อ่าน ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยกับคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม และได้รับอนุมัติใบรับรองจริยธรรมการวิจัย เลขที่ใบรับรอง 022/2565 และวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นที่กำหนดโดยใช้กรอบแนวคิดและทฤษฎีบาดแผลฝังใจ

4. กรอบแนวคิดที่ใช้

กรอบแนวคิดที่ใช้ในบทความวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ ความหมายของบาดแผลฝังใจ และแนวคิดเรื่องบาดแผลฝังใจและการเยียวยาบาดแผลฝังใจของจูดิธ เฮอร์แมน (Herman, 1992), เบสเซล แวน เดอ คอล์ค (Van Der Kolk, 2019) และแอน สเวตโควิตช์ (Cvetkovich, 2012) โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ความหมายของบาดแผลฝังใจ

ความหมายดั้งเดิมของคำว่า trauma มาจากภาษากรีก หมายถึง ร่องรอยความบอบช้ำที่ปรากฏอยู่บนร่างกาย ต่อมาเมื่อมีการศึกษาค้นคว้าด้านระบบประสาทและจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับอาการทางจิต ความหมายของ trauma ก็ขยายความครอบคลุมถึงบาดแผลที่กระทบจิตใจอันเนื่องมาจาก

เหตุการณ์รุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย โดยอ้างอิงได้จากคำกล่าวของแคธี คารุธ (Cathy Caruth) นักจิตวิทยาและสังคมวิทยา ในหนังสือชื่อ *Unclaimed experience: trauma, narratives, and history* ที่อ้างอิงงานวิจัยของฟรอยด์ไว้ ดังนี้

The Greek trauma or wound, originally referring to an injury inflicted on the body. In its later usage, particularly in the medical and psychiatric literature, and most centrally in Freud's text, the term trauma is understood as a wound inflicted not upon the body but upon the mind. (Caruth, 1996, p. 16)

จากข้อความข้างต้น คารุธได้อธิบายเพิ่มเติมว่าบาดแผลฝังใจมีความซับซ้อนและรักษาให้หายยากกว่าบาดแผลทางกาย อีกทั้งยังแยกออกจากบาดแผลทางใจได้ยาก ดังนั้นบุคคลที่มีบาดแผลฝังใจมักจะแสดงอาการทางร่างกายออกมาด้วย เช่น นอนไม่หลับ รับประทานอาหารได้น้อยลง หรือมีอาการทางกายอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับบาดแผลฝังใจ

4.2 แนวคิดเรื่องบาดแผลฝังใจและการเยียวยาบาดแผลฝังใจ

จูดีธ เฮอร์แมน เป็นนักวิชาการอีกคนหนึ่งที่สนใจศึกษาด้านบาดแผลและการรักษาบาดแผลทางใจ เธอกล่าวไว้ในหนังสือ *Trauma and recovery: the aftermath of violence from domestic abuse to political Terror* ว่า บาดแผลทางใจเป็นความทุกข์ทรมานใจอันเกิดจากภาวะที่ตนเองไร้กำลังอำนาจและอับจนหนทาง (an affliction of the powerless) เหตุการณ์บาดแผลที่เกิดขึ้นคุกคามร่างกายและตัวตนจนก่อให้เกิดความรู้สึกกลัวขั้นรุนแรง รู้สึกทำอะไรไม่ถูก สูญเสียการควบคุมและรู้สึกว่าถูกคุกคาม (Herman, 1992)

บาดแผลทางใจยังส่งผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึก การรับรู้ และความทรงจำอย่างซับซ้อน กล่าวคือ บางคนอาจรับรู้ถึงความรู้สึกที่เคยมีต่อ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยที่จำเหตุการณ์เลวร้ายนั้นไม่ได้ เฮอร์แมนอธิบายลักษณะของความทรงจำบาดแผลไว้ว่ามีลักษณะซ้ำๆ คงๆ ไร้เสียงไร้คำพูด และขาดวินัยไม่ปะติดปะต่อ ในแง่ของความทรงจำบาดแผลจึงเหมือนรูปถ่ายที่ถูกนำมาวางเรียงกันโดยไม่มีเสียงและไม่มีแม้กระทั่งความต่อเนื่องเชื่อมโยง เฮอร์แมนกล่าวอีกว่าความทรงจำบาดแผลขาดเรื่องเล่าที่มีเสียงและบริบท สอดคล้องกับที่คารูธเชื่อว่าไม่มีการเข้าถึงบาดแผลได้โดยตรง มีเพียงการวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นหลังเหตุการณ์ (aftermath) เท่านั้น ที่จะช่วยให้เข้าใจโครงสร้างอันซับซ้อนของบาดแผลได้ (Atchayasoonthorn, 2014, p. 159)

เฮอร์แมนยังแบ่งอาการของผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ 1) การตื่นตัวมากเกินไป ซึ่งสะท้อนให้เห็นระบบป้องกันตัวของผู้ประสบเหตุที่เกรงว่าอันตรายหรือเหตุการณ์บาดแผลอาจจะเกิดขึ้นได้อีกทุกเมื่อ อาการกลุ่มนี้ได้แก่ การสะดุ้งตกใจง่าย การมีปฏิกิริยาไวต่อการกระตุ้น และความผิดปกติในการนอนหลับ 2) การถ่วงถ่วง ซึ่งสื่อให้เห็นรอยประทับของเหตุการณ์บาดแผลที่ลบไม่ออก กลุ่มอาการประเภทนี้ได้แก่ ภาพย้อนอดีต ความฝันที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ เป็นต้น อาการเหล่านี้ส่งผลให้ผู้ประสบเหตุไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตปกติได้ในแง่ที่ว่าเหตุการณ์บาดแผลจะถูกทำให้กลับมาดำเนินซ้ำ ประหนึ่งว่าเวลาของผู้ประสบเหตุหยุดชะงักไว้ ณ ช่วงเวลาที่เกิดบาดแผลขึ้น 3) ภาวะที่ถูกบีบบังคับ ซึ่งเป็นการตอบสนองอย่างเฉยชาต่อความรู้สึกยอมจำนน เป็นการหลีกเลี่ยงสิ่งกระตุ้นเตือนให้นึกถึงเหตุการณ์ หรือการมีอารมณ์เฉยชา (Atchayasoonthorn, 2014, p. 160)

ความทรงจำบาดแผลที่เฮอร์แมนกล่าวถึง สอดคล้องกับระบบความทรงจำสองแบบของแวน เดอ คอลค์ที่จำแนกระบบความทรงจำออกเป็นความทรงจำประสบการณ์ด้านบวกกับประสบการณ์เหตุการณ์สะเทือนขวัญ แวน เดอ คอลค์กล่าวว่าความทรงจำสองแบบนี้มีความแตกต่างกันอยู่สองประการ ได้แก่ 1) วิธีการจัดระบบความทรงจำเหล่านั้น 2) ปฏิกิริยาทางกายที่มีต่อความทรงจำเหล่านั้น ประสบการณ์ด้านบวกจะถูกระลึกถึงในฐานะเหตุการณ์

ในอดีต เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดเริ่มต้น กึ่งกลาง และตอนจบ ในทางตรงกันข้าม ความทรงจำเหตุการณ์สะเทือนขวัญนั้นไม่เป็นระบบ ผู้ประสบเหตุการณ์สะเทือนขวัญ มักจดจำรายละเอียดบางอย่างได้ชัดเจนเกินไป เช่น กลิ่นของขนมขมิ้น หรือผลึกบนหน้าผากของลูกที่เสียชีวิต แต่ไม่สามารถนึกถึงลำดับเหตุการณ์ หรือรายละเอียดที่สำคัญอื่น ๆ ได้ เช่น คนแรกที่เข้ามาช่วยเหลือคือใคร

จากแนวคิดของเฮอร์แมนและแวน เดอ คอล์ค สามารถสรุปลักษณะของผู้ที่ประสบเหตุการณ์บาดแผลได้ว่ามีความแตกต่างจากความเจ็บปวดโดยทั่วไป คือเป็นความทรงจำที่ไม่เชื่อมต่อกัน ความรู้สึกต่าง ๆ ที่เข้ามาสู่สมองตอนเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญไม่ได้ประกอบขึ้นมาเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง อีกทั้งยังไม่มีจุดเริ่มต้น กึ่งกลาง และตอนจบ ส่งผลให้ผู้ประสบเหตุการณ์บาดแผลฝังใจ ไม่สามารถทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนได้ และเมื่อประสบกับเหตุปัจจัยที่มากระตุ้นให้ภาพอดีตกลับมาฉายซ้ำ อาจเป็นเหตุการณ์เล็กน้อยในชีวิตประจำวัน ซึ่งไม่เกี่ยวกับเหตุการณ์บาดแผลฝังใจเลยแม้แต่น้อย แต่อาจกระตุ้นเตือนให้ผู้ประสบเหตุนึกถึงเหตุการณ์บาดแผลฝังใจ ก็จะยิ่งทำให้เกิดผลกระทบทางร่างกายตามมา แวน เดอ คอล์คยกตัวอย่างเหยื่อจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็กอาจไม่มีความรู้สึกในการร่วมเพศ และจะรู้สึกละอายใจอย่างมากหากตื่นตัวด้วยสัมผัสหรือภาพที่ทำให้นึกถึงการถูกลวนลามที่ตนเคยประสบ (Van de kolk, 2019, p. 104)

อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจนั้นแทบจะไม่สามารถก้าวข้ามประสบการณ์บาดแผลฝังใจได้เลย อีกทั้งยังทำความเข้าใจกับประสบการณ์ดังกล่าวได้ยาก ปัจจัยดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางกายและทางใจอย่างมาก และเมื่อผนวกกับเหตุการณ์บาดแผลฝังใจนั้นไม่สามารถเล่าออกมาได้โดยง่าย ทำให้การขอความช่วยเหลือหรืออธิบายให้ผู้อื่นฟังว่าพวกเขาารู้สึกอย่างไรจึงแทบเป็นไปไม่ได้ (Van der Kolk, 2019, p. 133) การที่ผู้มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจมักทำร้ายตัวเองด้วยวิธีการต่าง ๆ อาทิ อาการกรีดหรือหยิกตัวเอง

ซึ่งผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุการณ์บาดเจ็บจิตใจมัก ไม่เข้าใจพฤติกรรมการทำร้ายตัวเองดังกล่าว แต่สำหรับผู้ที่มีบาดเจ็บจิตใจ เมื่อไม่สามารถอธิบายให้คนรอบข้างฟังได้ว่าพวกเขารู้สึกอย่างไรก็เท่ากับว่าไม่มีใครเข้าใจพวกเขา พวกเขาจึงจำเป็นต้องหาวิธีบรรเทาทุกข์ และเพื่อให้ตัวเองหลุดพ้นจากความรู้สึกเฉยชากับชีวิตประจำวัน

สำหรับการเยียวยาบาดเจ็บจิตใจ ในกรณีของผู้ที่เจ็บป่วยทางจิตเวช ซึ่งเกิดจากประสบการณ์บาดเจ็บ ทั้งแวน เดอ คอลค์และสเว็ตโควิตช์ได้ให้ความเห็นว่า การรักษาโรคซึมเศร้าหรือความเจ็บป่วยทางจิตด้วยยานั้นเป็นเพียงการรักษาที่ปลายเหตุ โดยเฉพาะกับผู้ผ่านประสบการณ์บาดเจ็บจิตใจและมีอาการเจ็บป่วยทางจิตนั้นเป็นเพียงอาการร่วมที่เกิดจากบาดเจ็บจิตใจเท่านั้น แม้จะรักษาด้วยการกินยาต้านเศร้าก็เป็นเพียงการรักษาที่ปลายเหตุ เพราะผู้ที่มีบาดเจ็บจิตใจจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์บาดเจ็บนั้นเสียก่อน เพื่อเปิดโอกาสให้สมองทำความเข้าใจประสบการณ์บาดเจ็บที่เคยเกิดขึ้นและหลอมรวมประสบการณ์บาดเจ็บในอดีตเข้ากับประสบการณ์ใหม่ในปัจจุบัน แวน เดอ คอลค์ (Van der Kolk, 2019, p. 159) จึงเสนอว่า การรักษาผู้ป่วยที่ผ่านประสบการณ์บาดเจ็บจิตใจควรมีบุคคลที่ฟังฟังและไวใจได้ รวมไปถึงสังคม กลุ่มบำบัดที่เปิดโอกาสให้ได้บอกเล่าประสบการณ์บาดเจ็บจิตใจออกมา ร่วมกับการบำบัดอาการเจ็บป่วยทางจิตอื่น เช่น อาการซึมเศร้า ทำร้ายตัวเอง นอนไม่หลับ หรือการกินผิดปกติด้วยการกินยาตามจิตแพทย์สั่ง แวน เดอ คอลค์ยังแนะนำวิธีการควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น การทำสมาธิและโยคะ เพื่อให้ผู้ที่มีบาดเจ็บจิตใจกลับมามีอำนาจควบคุมร่างกายและจิตใจของตนเองได้อีกครั้ง

ในทำนองเดียวกัน แอน สเว็ตโควิตช์ (Ann Cvetkovitch) ก็มองว่าอาการเจ็บป่วยทางจิตนั้นมีมิติทางสังคมเข้ามาเกี่ยวพันอย่างแยกไม่ออก และยังคงกล่าวถึงวิธีการเยียวยารักษาอาการเจ็บป่วยทางจิตเอาไว้สอดคล้องกับแวน เดอ คอลค์ คือการเข้าร่วมกลุ่มสังคมที่ฟังฟังได้ ทำงานสร้างสรรค์ และ

ออกกำลังกาย ซึ่งเป็นกิจกรรมธรรมดาสามัญ แต่มีความสำคัญทางจิตวิญญาณที่ช่วยเยียวยาอาการซึมเศร้า สเวตโควิตซ์เรียกกิจกรรมเหล่านี้ว่า “utopia of ordinary habit” (Cvetkovitch, 2012, p.191) ซึ่งก็คือการมองเห็นศักยภาพของกิจกรรมในชีวิตประจำวันและปรับเปลี่ยนให้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญทางจิตวิญญาณ

การศึกษาทวิทางวรรณศิลป์ในวรรณกรรมเรื่อง A Little Life จึงช่วยทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลฝังใจแบบผู้มีประสบการณ์ตรงโดยไม่จำกัดเชื้อชาติ เพศสถานะ ฐานะ ความรู้ และประสบการณ์ของเหยื่อ จึงมีลักษณะที่เป็นปรากฏการณ์เชิงสหวิทยาการ (Interdisciplinary phenomenon) ดังที่ แอนสเวตซ์โควิตซ์ กล่าวไว้

5. ผลการวิจัย

5.1 ประสบการณ์บาดแผลฝังใจของตัวละคร

วรรณกรรมเรื่อง A Little Life ได้นำเสนอประสบการณ์ความรุนแรงที่จิตประสบตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่นซึ่งสิ้นสุดลงตอนที่จิตอายุ 16 ปี แม้ผู้ทราตรณกรรมจิตทุกคนจะได้รับบทลงโทษทางกฎหมาย แต่ความยุติธรรมจากกระบวนการทางกฎหมายกลับไม่สามารถเยียวยาจิตใจของเหยื่อได้ เนื่องจากการถูกทารุณกรรมในอดีตนั้นรุนแรงจนกลายเป็นบาดแผลฝังใจ โดยผู้วิจัยจัดกลุ่มประสบการณ์ความรุนแรงที่จิตประสบมาไดดังนี้

5.1.1 การถูกทำร้ายร่างกาย

จิตเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกทิ้งไว้ในถังขยะหน้าโบสถ์ บราเธอร์ปีเตอร์ บราเธอร์ไมเคิล และบราเธอร์เกเบรียลจึงเก็บจิตมาเลี้ยง แต่การเลี้ยงดูของเหล่าบาทหลวงนั้นเต็มไปด้วยความโหดร้าย พวกเขาหาโอกาสทำโทษจิตทุกครั้งที่จิตซึ่งเป็นเพียงเด็กไม่เชื่อฟังคำสอนของพวกเขา เริ่มแรกพวกเขาบอกจิตว่า “Everything he had – his name, his birthday, his shelter, his very life – was because of them. He should be grateful (They didn’t expect him

to be grateful to them; they expected him to be grateful to God.)” (Yanagihara, 2015, p. 145) คำพูดดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่า เหล่าบาทหลวง สถาปนาสถานะของตนว่ามีอำนาจเทียบเท่ากับพระเจ้าซึ่งมีอำนาจเหนือเด็กกำพร้า อย่างจัดโดยสิ้นเชิง ดังนั้นจึงต้องเชื่อฟังพวกเขาโดยไม่มีข้อโต้แย้ง และการลงโทษจึงอย่างรุนแรงนั้นทำลงไปโดยพระประสงค์ของพระเจ้า จึงจึงไม่มีสิทธิตั้งคำถามหรือหลบหนีต่อความทารุณที่เกิดขึ้นกับตน ดังคำกล่าวที่บราเธอร์เกเบรียล บอกกับจูดว่า “It had been God’s will. And now you needed to stop asking questions.” (Yanagihara, 2015, p. 146)

อำนาจที่ล้นเกินของเหล่าบาทหลวง ทำให้จูดโทษตัวเองว่าเป็น ความผิดของเขาที่ประพฤติดุร้ายและไม่เคารพคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้า เขาถูกทำ ทารุณกรรมอย่างหนักทั้งที่ไม่ได้ทำความผิดชัดเจน แค่เดินเสียงดังหรือเดินเร็ว เกินไป การลงโทษก็ทวีความรุนแรงขึ้นจากทุบตี เป็นทุบตีอย่างรุนแรงจนหมดสติ มีครั้งหนึ่งจูดถูกบราเธอร์เกเบรียลลงโทษโดยจุดไฟเผามือเพราะนำสิ่งของต่าง ๆ ที่ไม่มีราคามาเก็บไว้เป็นของตน ซึ่งถือเป็นการฝ่าฝืนคำสอนของบาทหลวงที่บอกว่า ไม่มีบาทหลวงคนไหนเป็นเจ้าของสิ่งของในโบสถ์ “Father Gabriel folded his handkerchief to the mouth of a bottle of olive oil, and then rubbed the oil into the back of his left hand. And then he had taken his lighter and held his hand under the flame until the greased spot had caught fire, and his whole hand was swallowed by a white, ghostly glow.” (Yanagihara, 2015, p. 148) จะเห็นได้ว่าการทารุณกรรมจูดทำไปเพื่อการบ่ม ไร่ให้จูดฝ่าฝืนคำสอนของพระเจ้า ส่วนเหล่าบาทหลวงนั้นสั่งสอนจูดในนามตัวแทน ของพระเจ้าที่ทำความดีและช่วยสงเคราะห์ขัดเกลาจูด ความเจ็บปวดที่จูดได้รับ ทางร่างกายอย่างต่อเนื่องยังส่งผลต่อความคิดและจิตใจ จูดมองข้าม การทารุณกรรมและไม่คิดขอความช่วยเหลือ เพราะเชื่อว่าตนสมควรได้รับการ ลงโทษอย่างรุนแรงเพราะเขาเป็นเด็กเลวทราม จึงถูกพระเจ้าลงโทษให้กลายเป็น

เด็กกำพร้าเช่นนี้ “You must have done something very bad to be left behind like that. And he’d cry harder, fearing that Brother Peter was correct.” (Yanagihara, 2015, p. 146)

การทารุณกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่กลายเป็นบาดแผลฝังใจของจิตคือการลดทอนความเป็นมนุษย์ (Dehumanize) หลังจากที่จิตถูกบราเธอร์เกเบรียลลงโทษด้วยการเผามือ จิตเริ่มปัสสาวะรดที่นอน เหล่าบาทหลวงลงโทษให้จิตใส่ชุดเปื้อนปัสสาวะนั้นทั้งคืน รวมถึงตอนกลางวันด้วย “They made him sleep in his wet night-shirt, they made him wear it during the day. He knew how badly he stank, like urine and blood, and he would scream and howl. [...] The brothers would have to start hitting him right away. Sometimes he was hit hard enough so that he lost consciousness. He felt so dirty.” (Yanagihara, 2015, p. 150) จะเห็นได้ว่าจิตตอบสนองต่อการลงโทษด้วยการกรีดร้องและนอนไม่ต่างจากสัตว์ ซึ่งตอกย้ำให้เห็นถึงการปฏิบัติต่อจิตราวกับไม่ใช่มนุษย์และทำให้จิตรู้สึกว่าตนเองสกปรก

การถูกทำร้ายร่างกายในวัยเด็กที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เป็นปัจจัยแรกกำหนดทิศทางการคิดของจิตที่มีต่อตนเองว่าด้อยต่ำและสกปรกราวกับเป็นอมมนุษย์ ซึ่งเขาคูควรได้รับการทารุณกรรม ความเจ็บปวดทางกายที่ได้รับทำให้จิตพยายามหาทางหนีให้พ้นการทารุณกรรมนี้ ทำให้จิตตกเป็นเหยื่อการล่วงละเมิดในรูปแบบต่อไปก็คือการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

5.1.2 การถูกล่วงละเมิดทางเพศและการเป็นประจักษ์พยานเหตุการณ์รุนแรง

จิตถูกล่วงละเมิดทางเพศหลายครั้งจากหลายตัวละคร แต่ผู้วิจัยจะขอยกกรณีบราเธอร์ลูคเพื่อศึกษาบาดแผลฝังใจของเหยื่อ ซึ่งเป็นเด็กที่ถูกล่วงละเมิดไปค้าประเวณี และยังเผยให้เห็นสภาวะความคิดและจิตใจของเหยื่อที่พึ่งพาผู้กระทำจนไม่กล้าหนีหรือขอความช่วยเหลือ

บราเธอร์ลูคเป็นบาทหลวงคนเดียวที่ไม่เคยทุบตีจู๊ด เขาเป็นคนชวนจู๊ดหนีไปจากโบสถ์โดยบอกว่าเขาจะเป็นพ่อที่จู๊ดไม่เคยมี และทั้งสองจะปลูกกระท่อมอยู่ด้วยกันสองคนอย่างมีความสุข จู๊ดระแคะระวังในทีแรกแต่ทนการทารุณกรรม จากบราเธอร์คนอื่นไม่ไหวจึงตัดสินใจหนีออกมา แล้วจึงพบว่าบราเธอร์ลูคเป็นพวกใคร่เด็ก (Pedophile) เขาอ้างว่ารักจู๊ดและคนรักต้องมีเพศสัมพันธ์กันเป็นเรื่องปกติ และบอกว่าจู๊ดต้องช่วยหาเงินสร้างกระท่อม จู๊ดจึงต้องค้าประเวณีให้กับคนที่เห็นพวกใคร่เด็กซึ่งบราเธอร์ลูคเป็นคนจัดหา เขาพาจู๊ดขับรถเร่ร่อนค้าประเวณีไปทั่วอเมริกาตั้งแต่จู๊ดอายุเพียงสิบปี

ในส่วนนี้ผู้เขียนบรรยายความรู้สึกของจู๊ดเอาไว้อย่างละเอียดลออถึงสภาวะความคิดและจิตใจของเหยื่อ ซึ่งตอกย้ำความเชื่อในข้างต้นที่ว่าเขาสมควรที่จะได้รับการถูกทารุณกรรมและการล่วงละเมิดเพราะผู้ที่เหนือกว่าใช้การล่อลวงและชักจูงด้วยคำพูดให้หลงเชื่อ แม้เขาจะรังเกียจ เจ็บปวดและไม่อยากค้าประเวณีมากเพียงไหน แต่ก็ถูกบราเธอร์ลูคเกลี้ยกล่อมและชักจูงให้หลงเชื่อว่านี้คือสิ่งที่ถูกต้อง

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมระหว่างผู้กระทำกับเหยื่อยังนำมาซึ่งการตอบแทนและเรียกร้องข้อแลกเปลี่ยน จู๊ดรู้สึกว่าการต้องค้าประเวณีตามที่บราเธอร์ลูคบอกเพื่อตอบแทนคนที่บราเธอร์ลูคช่วยเขาออกมาจากโบสถ์ยิ่งกว่านั้นจู๊ดยังคงอยู่ในสถานะที่ต้องพึ่งพาบราเธอร์ลูคโดยสิ้นเชิง “He was so dependent on Luke: for his food, for his protection. When he needed to be taken to the doctor because he was sick.” (Yanagihara, 2015, p. 419)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงสภาวะการตกเป็นเหยื่อซึ่งมีความซับซ้อน เหยื่อไม่สามารถหนีพ้นการล่วงละเมิดหรือถูกกระทำเกินกว่าเหตุได้ง่าย เพราะความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ค้ำจุนอยู่ระหว่างเหยื่อกับผู้ล่วงละเมิดดังที่บราเธอร์ลูคทำให้จู๊ดรู้สึกว่าเขเป็นเพียงที่พึ่งเดียวที่จู๊ดมี นอกจากนั้นจู๊ดยัง

รู้สึกว่แม้บราเธอร์ลัคจะทำร้ายเขา แต่ก็ยังสอนหนังสือและช่วยดูแลเขาให้รอดชีวิตจากบราเธอร์คนอื่น ๆ

การเป็นประจักษ์พยานเหตุการณ์รุนแรง ก็เป็นเหตุการณ์หนึ่ง ที่ได้รับการยอมรับว่าสร้างบาดแผลฝังใจให้กับผู้เป็นประจักษ์พยานเช่นกัน หลังจากที่จูดค้าประเวณีกับบราเธอร์ลัคมาหลายปีจนย่างเข้าสู่วัยรุ่น ตำรวจก็ตามจับบราเธอร์ลัคได้ ในขณะที่ตำรวจบุกเข้ามาจับจูดรู้สึกงงงเงที่ได้ยินตำรวจเรียกชื่อจริงของบราเธอร์ลัคว่าเอ็ดการ์ วิลมอร์ต (Edgar Wilmort) บราเธอร์ลัคหนีเข้าห้องน้ำ ก่อนที่ตำรวจจะบุกเข้ามา จูดจึงได้เห็นภาพบราเธอร์ลัคผูกคอตายหนีความผิด แม้บราเธอร์ลัคจะทารุณกรรมทางเพศจูดมาเป็นเวลานาน แต่เขากลับจำได้เพียงความหวาดกลัวที่บราเธอร์ลัคทอดทิ้งเขาไป ซึ่งแสดงให้เห็นภาวะการพึ่งพาของเหยื่อด้วย

จากประสบการณ์ถูกทารุณกรรมทางกาย ทางเพศ และการเป็นประจักษ์พยานเหตุการณ์รุนแรงได้แสดงให้เห็นถึงการตอบสนองของตัวละครที่ความเจ็บปวดทางกายไม่สามารถแยกขาดจากประสบการณ์ทางจิตได้ เห็นได้จากความรู้สึกหวาดกลัว สิ้นหวัง จำยอม โดดเดี่ยว ไร้ที่พึ่ง และสูญเสียความเป็นมนุษย์ จูดจึงแสดงสัญชาตญาณมุ่งตายด้วยการกรีดข้อมือเพื่อระบายความเจ็บปวด และหอนอย่างสัต์วีเพราะวิธีการแสดงความเจ็บปวดแบบมนุษย์อย่างการร้องไห้ไม่เพียงพอต่อการระบายความเจ็บปวดทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับจิตใจของตัวละครแล้ว การตอบสนองของตัวละครจึงเป็นปัจจัยที่จำแนกประสบการณ์รุนแรงตามปกติออกจากประสบการณ์รุนแรงที่กลายเป็นบาดแผลฝังใจ ซึ่งส่งผลต่อวิถีชีวิตของจูดในเวลาต่อมา

หลังได้รับความช่วยเหลือจากนักสังคมสงเคราะห์ชื่ออันนา จูดได้กลับมาเรียนหนังสืออีกครั้งและสอบชิงทุนเข้ามหาวิทยาลัยชั้นน้าได้ และเลือกเรียนกฎหมายเพื่อปกป้องตนเอง อันนาเป็นบุคคลสำคัญที่รู้ภูมิหลังของจูด

ทุกอย่างอันน่าจึงเป็นบุคคลเดียวที่จิตไว้อใจและเปิดเผยตัวตนกับอันน่าได้โดยที่จิตไม่ต้องย้อนกลับไปพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตให้อันน่าฟัง

อย่างไรก็ดี แม้อันน่าจะพยายามให้จิตพูดถึงประสบการณ์การทารุณกรรมในอดีตกับเธอ การพูดถึงประสบการณ์บาดแผลฝังใจก็ไม่ง่ายสำหรับจิตแม้ประสบการณ์เหล่านั้นจะจบลงแล้วเป็นเวลานาน อีกทั้งความรุนแรงที่จิตประสบมาในฐานะเหยื่อกลายเป็นบาดแผลฝังใจที่ส่งผลให้เกิดอาการเจ็บป่วยทางจิต การทำร้ายตัวเอง การสูญเสียความต้องการทางเพศและไม่สามารถถึงจุดสุดยอดได้ ซึ่งสามารถใช้กรอบแนวคิดของจิตธิ เฮอร์แมน ในการระบุพฤติกรรมของจิตซึ่งเกิดจากบาดแผลฝังใจในวัยเด็กได้ ดังนี้

Table 1 การใช้กรอบแนวคิดของจิตธิ เฮอร์แมน ระบุพฤติกรรมของจิตที่เกิดจากบาดแผลฝังใจ

การตื่นตัวมากเกินไป	การล่องล่ำ และการเห็นภาพย้อนอดีต	ภาวะถูกบีบบังคับหรือการหลีกเลี่ยงตัวกระตุ้นให้นึกถึงเหตุการณ์
จิตระมัดระวังตัวเกินกว่าเหตุ เขาจะสำรวจพื้นที่อย่างระแวดระวัง และถือโอกาทุกพื้นที่ด้วยกลไกที่ซับซ้อน	จิตเห็นภาพบราเธอร์ลูค และความรู้สึกขณะร่วมเพศกับบราเธอร์ลูคในตอนเด็ก ซ่อนทับเข้ามาในขณะที่ร่วมรักกับวิลเลมในช่วงอายุสี่สิบปี	จิตใช้การทำร้ายตัวเองในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การกรีดตนเองเมื่อมีเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันกระตุ้นให้นึกถึงเหตุการณ์ในอดีต
จิตมักยกสองแขนขึ้นป้องกันศีรษะตัวเองโดยอัตโนมัติเมื่อมีคนเข้ามาใกล้หรือต้องการสัมผัสตัวเขา	เขามักฝันถึงเหตุการณ์ในอดีต ความฝันถึงเหตุการณ์ทารุณกรรมในอดีตเปรียบเหมือนตัวไฮยีนาที่คอยกัดกินตัวตนในปัจจุบันของเขา	ความสัมพันธ์กับคาเลบ (Caleb) ซึ่งทำร้ายร่างกายจิตอย่างรุนแรง แสดงให้เห็นถึงภาวะจำยอมต่อการทารุณกรรมไม่ต่างจากประสบการณ์บาดแผลในวัยเด็ก

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าการอบแนวคิดของจูดิธ เฮอร์แมน สามารถใช้ระบุพฤติกรรมของจูดิธในวัยผู้ใหญ่ที่ดำเนินชีวิตโดยได้รับผลกระทบจากบาดแผลฝังใจในวัยเด็กได้อย่างชัดเจน ทั้งยังช่วยอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมของจูดิธได้ว่าเป็นเพราะเหตุการณ์ที่ประสบในวัยเด็กได้กลายเป็นบาดแผลฝังใจและส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเขาในวัยผู้ใหญ่ แม้เหตุการณ์เหล่านั้นจะจบลงแล้ว ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมการระมัดระวังตัวเกินกว่าเหตุ ไม่สามารถไว้วางใจใครได้ อาการฝันร้ายถึงเหตุการณ์บาดแผลฝังใจ การทำร้ายตัวเอง

5.1.3 ประสบการณ์บาดแผลที่ทวนคืน

นอกจากบาดแผลฝังใจของจูดิธจะเกิดจากการถูกทารุณกรรมทางกายและล่วงละเมิดทางเพศแล้ว วรรณกรรมเรื่องนี้ยังแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์บาดแผลฝังใจยังไม่จบลงเพราะยังปรากฏขึ้นในความคิดของจูดิธเมื่อไรก็ได้โดยไม่มีสัญญาณเตือน เพียงแค่ดำเนินชีวิตประจำวันไปตามปกติก็อาจมีตัวกระตุ้น (trigger) ให้จูดิธนึกถึงเหตุการณ์บาดแผลฝังใจได้ตลอดเวลา เช่น ตอนที่จูดิธกับวิลเลียมตัดสินใจสร้างกระท่อมของพวกเขาในป่าและมีทะเลสาบอยู่ใกล้ ๆ ขณะที่จูดิธกับวิลเลียมเดินเล่นชมป่าในบริเวณนั้นอยู่ จูดิธกลับตัวหันและหันมายืนเอียงเมื่อนึกขึ้นได้ว่าบ้านแสนสวยกลางป่าที่กำลังจะสร้างร่วมกับคนรักคือความฝันที่บราเธอร์ลูคเคยพูดไว้เมื่อเขายังเด็ก “He smiled, but inside him something wrenched, a feeling like his entire nervous system was being tugged out of his navel, because he was remembering that other forest he had once thought he’d live in, and was realizing that he was to finally have it after all [...] and then he shuddered, a tremor that rippled its way through his body. (Yanagihara, 2015, p. 499) ความรู้สึกบิดมวนภายใน และรู้สึกเหมือนระบบประสาททั้งหมดถูกดึงออกจากสะดือเมื่อมีตัวกระตุ้นให้นึกถึงเหตุการณ์ในอดีตรบกวนชีวิตประจำวันและทำให้จูดิธถูกแยกออกจากความสุขที่มีในปัจจุบันด้วย

อย่างไรก็ดี วรรณกรรมเรื่องนี้ไม่ได้นำเสนอแต่บาดแผลฝังใจของจิตที่ยังไม่จบลงและหวนคืนมาได้ทุกขณะเท่านั้น แต่ยังชี้ให้เห็นว่าประสบการณ์บาดแผลฝังใจมีความแตกต่างจากโรคซึมเศร้าหรือความเจ็บป่วยทางจิตอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นจากความผิดปกติของสารเคมีในสมองตามความเชื่อทางจิตเวชกระแสหลัก แต่เหตุการณ์บาดแผลฝังใจเป็นตัวกำหนดความคิดที่เหยื้อมีต่อตนเอง และการใช้ชีวิตของผู้ที่รอดพ้นจากประสบการณ์บาดแผลฝังใจเช่นจิตคือการจำยอมต่อประสบการณ์นั้น ซึ่งแสดงออกผ่านการทำร้ายตัวเอง ดังนั้นการเยียวยาบาดแผลฝังใจตามแนวทางการรักษาแบบจิตเวชกระแสหลัก ซึ่งเน้นการบำบัดรักษาด้วยยาและการพบแพทย์สำหรับผู้ที่ประสบกับบาดแผลฝังใจ จึงไม่อาจมองข้ามการทำความเข้าใจบาดแผลฝังใจได้

วรรณกรรมเรื่องนี้นำเสนอเหตุการณ์ที่จิตถูกคนรอบข้างบังคับให้รักษาในโรงพยาบาลหลายครั้ง แต่การกินยาและพบจิตแพทย์ตามแนวทางการรักษาอาการเจ็บป่วยทางจิตเวชกระแสหลัก กลับทำให้จิตรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง ผลข้างเคียงของยาทำให้จิตมีอาการเพ้อ ลูกตากลอกไปมาอย่างรวดเร็ว และจิตก็ไม่อยากรักษาด้วยวิธีการนี้ เห็นได้จากที่เขาขอร้องให้วิลเลมปล่อยเขาออกจากโรงพยาบาลจิตเวช อีกทั้งผู้เขียนยังบรรยายส่วนนี้ผ่านสายตาของวิลเลมซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับจิตที่สุด เขารู้สึกหวาดกลัวมากที่ได้เห็นจิตแสดงอาการเช่นนั้น และรู้สึกกลัวว่าจิตไม่ใช่คนเดิมที่เขาเคยรู้จัก “He [Jude] was in the hospital, so delirious from the drugs that his eyes had skittered back and forth with a rapidly that had frightened him [Willem] almost more than anything else. “Please let me go, Willem.” (Yanagihara, 2015, p. 574) นอกจากผลข้างเคียงดังกล่าวแล้วจิตยังไม่หายขาดจากอาการที่เป็นอยู่ อนุมานได้ว่าการรักษาตามวิธีทางจิตเวชกระแสหลักเพียงอย่างเดียวนั้นอาจไม่ช่วยรักษาผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจได้ พฤติกรรมทำร้ายตัวเอง ฝันร้าย และบาดแผลฝังใจได้หวนคืนมาสู่ปัจจุบันขณะของจิตตลอดช่วงชีวิตวัยผู้ใหญ่ แต่อาการดังกล่าวเริ่ม

ทุเลาลงตอนที่จิตเปิดใจเล่าประสบการณ์การถูกทารุณกรรมให้วิไลเลมฟัง ซึ่งถือเป็น
การย้อนกลับไปทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนและสร้างความ
ไว้วางใจให้กับบุคคลรอบข้างไปด้วยในคราวเดียวกัน

5.2 กลวิธีทางวรรณศิลป์ในการนำเสนอบาดแผลฝังใจ

สิ่งที่ควรนำมาวิเคราะห์ประกอบกับประสบการณ์บาดแผลฝังใจของจิตก็คือ
บทบาทของวรรณกรรมในฐานะเครื่องมือบอกเล่าประสบการณ์บาดแผลฝังใจ
วรรณกรรมจำนวนมากทั่วโลกบอกเล่าประสบการณ์บาดแผลฝังใจของตัวละคร
แต่วรรณกรรมเรื่อง A Little Life เข้าถึงและตราตรึงนักอ่านจำนวนมากได้
อย่างต่อเนื่อง จึงนำศึกษาวิเคราะห์ในขั้นต่อไปว่าผู้เขียนใช้กลวิธีทางวรรณศิลป์
อย่างไรจึงส่งเสริมให้ประสบการณ์บาดแผลฝังใจนั้นเด่นชัดในสายตาของผู้อ่าน โดย
ผู้วิจัยจะขอแบ่งกลวิธีทางวรรณศิลป์ออกเป็นสามประเด็น ได้แก่ การเล่าเรื่องแบบ
มุมมองพระเจ้า การเล่าบาดแผลฝังใจแบบไม่เรียงลำดับเวลา และสร้างตัวละคร
เพื่อนำเสนอการเยียวยาบาดแผลฝังใจในวรรณกรรมเรื่อง A Little Life
เพื่อชี้ให้เห็นว่ากลวิธีทางวรรณศิลป์มีส่วนสำคัญที่ช่วยบอกเล่าประสบการณ์
บาดแผลฝังใจให้ผู้อ่านรับรู้เสมือนจำลองจากประสบการณ์ตรงอย่างไรบ้าง

5.2.1 การเล่าเรื่องแบบมุมมองพระเจ้า

กลวิธีการเล่าเรื่องเป็นส่วนสำคัญมากที่ทำให้ผู้อ่านรับรู้บาดแผลฝังใจ
แบบประสบการณ์ตรง ซึ่งในขั้นนี้พบการใช้กลวิธีการเล่าที่โดดเด่นได้แก่กลวิธี
การเล่าแบบมุมมองพระเจ้า

กลวิธีการเล่าแบบมุมมองพระเจ้าถูกนำมาใช้เล่าเหตุการณ์สำคัญ
หลายตอนในเรื่อง ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้เห็นทุกแง่มุมของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึง
ได้ทราบความรู้สึกของจิตที่มีต่อตนเองและเหตุการณ์แวดล้อม ยิ่งไปกว่านั้น
ในบางตอนยังมีการบรรยายเสียงความคิดของจิตเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่าทำไมจิตถึง
เลือกที่จะกระทำบางอย่างหรือตอบสนองต่อเหตุการณ์เช่นนี้ อัจจิเคราะห์ได้ว่า
การใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบมุมมองพระเจ้าทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพ รับรู้และเข้าใจ

ทุกแง่มุมของผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจโดยไม่ใช้การอธิบายให้รู้ว่าตัวละครรู้สึกอย่างไร แต่ใช้วิธีการเล่าให้ผู้อ่านได้รับรู้ประหนึ่งเป็นตัวละครเอง

ผู้วิจัยจะขอยกตัวอย่างเหตุการณ์ตอนที่จุดเห็นบราเธอร์แลนด์ผูกคอตาย หนีความผิดในขณะที่ตำรวจมาจับกุมตัว ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวตอนที่จุดเห็นศพ บราเธอร์แลนด์อย่างละเอียดผ่านการเล่าแบบมุมมองพระเจ้าซึ่งทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพ ศพบราเธอร์แลนด์ที่กลายเป็นภาพติดตาจุด “He had seen brother Luke with an extension cord around his neck, hanging from the hook in the center of the bathroom ceiling, his mouth open. His eyes shut, his face as gray as his beard.” (Yanagihara, 2015, p. 422) ผู้อ่านทราบสถานการณ์ในขณะนั้น อย่างละเอียดผ่านการเล่าแบบมุมมองพระเจ้า แต่จุดผู้เป็นประจักษ์พยานการตาย ของบราเธอร์แลนด์กลับจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้เลย เขาจำได้เพียงว่าตนเองรู้สึก งุนงงที่บราเธอร์แลนด์กลายเป็นคนที่เขาไม่รู้จัก ระคนความหวาดกลัวที่ถูกบราเธอร์แลนด์ ซึ่งเป็นที่พึ่งเพียงคนเดียวทอดทิ้งทำให้จุดกริรธองอ่อนวอนไม่ให้บราเธอร์แลนด์ทิ้งเขา ไปเท่านั้น อาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนใช้วิธีการเล่าแบบมุมมองพระเจ้าเพื่อให้ผู้อ่าน เข้าใจว่าภาพที่จุดเห็นนั้นรุนแรงจนจุดไม่สามารถทำความเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตรงหน้าได้ ผู้อ่านจึงเข้าใจผ่านกลวิธีการเล่าเรื่องดังกล่าว การเป็นประจักษ์ พยานต่อการตายของบราเธอร์แลนด์จึงถือว่าเป็นอีกประสบการณ์บาดแผลหนึ่งของ จุดเช่นกัน

5.2.2 การเล่าบาดแผลฝังใจแบบไม่เรียงลำดับเวลา

วรรณกรรมเรื่องนี้แบ่งออกเป็น 7 บทใหญ่ ได้แก่ I Lisperd Street II The Postman III Vanities IV The Axiom of Equality V The Happy Years VI Dear Comrade VII Lisperd Street ในบทแรกที่ชื่อนอนลิสเพนาร์ดนั้น มาจากชื่อตรอกเล็ก ๆ ในนิวยอร์กที่ตัวละครหลักทั้งสี่เลือกเช่าอพาร์ทเมนต์ อยู่ด้วยกันหลังจากเรียนจบและย้ายมาตั้งรกรากที่นี่ ในบทแรกผู้เขียนเล่าถึงชีวิต ของจุดหลังเรียนจบกฎหมายซึ่งมีอนาคตสดใสรออยู่โดยยังไม่เปิดเผยชีวิตในอดีต

ของจิต ตรงข้ามกับการเล่าถึงชีวิตของวิลเลม เจบี และมัลคอล์มโดยเริ่มจากชาติกำเนิด ชีวิตในวัยเด็กตั้งแต่เด็กจนถึงเรียนจบ

ผู้วิจัยขออธิบายการเล่าประสบการณ์บาดแผลฝังใจของจิตโดยเรียงตามลำดับเวลาและบทที่ผู้เขียนเล่าถึงประสบการณ์เหล่านั้นไว้ในรูปแบบของตารางดังนี้

Table 2 บาดแผลฝังใจของจิตแบบเรียงตามลำดับเวลา

เหตุการณ์บาดแผลฝังใจของจิตเรียง ตามลำดับเวลา	บทที่เล่าเหตุการณ์บาดแผลฝังใจ
1. จิตในวัยเด็กถูกทารุณกรรมทางกาย ในโบสถ์	II The Postman
2. จิตในวัยเด็กถูกบราเธอร์ลูลูลง ไปค้าประเวณีและล่วงละเมิดทางเพศ	IV Axiom of Equality
3. จิตเป็นประจักษ์พยานการฆ่าตัว ตายหนีความผิดของบราเธอร์ลูลู	II The Postman
4. จิตถูกคาเล็บทำร้ายร่างกายและ ล่วงละเมิดทางเพศ	IV Axiom of Equality

จากตารางดังกล่าวจะเห็นว่าบาดแผลฝังใจของจิตถูกเล่าแบบสลับไปมา ไม่เรียงตามบท ผู้เขียนยังเล่าถึงประสบการณ์บาดแผลฝังใจในอดีตสลับกับชีวิตของจิตในปัจจุบัน ผู้อ่านจึงต้องปะติดปะต่อชีวิตของจิตในภาพรวม (แบบเรียงตามลำดับเวลา) ด้วยตัวเอง การรับรู้ชีวิตของจิตได้ถูกเล่าในรูปแบบเดียวกับที่ผู้มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจรู้สึกต่อเหตุการณ์เหล่านั้น คือ เหตุการณ์บาดแผลฝังใจเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ปะติดปะต่อ ไม่มีตอนต้น ตอนกลาง ตอนท้าย และไร้กาลเวลาราวกับยังไม่จบลง นอกจากนั้น ชื่อบทที่ผู้เขียนตั้งก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ควรนำมา

พิจารณา เพราะชอบทุกบทบอกเล่าเกี่ยวกับชีวิตของจู๊ดซึ่งมีประสบการณ์
บาดแผลฝังใจ ยกเว้นบทที่ 3 III Vanities ซึ่งเป็นเรื่องราวของเจบี

บาดแผลฝังใจของจู๊ดได้รับการกล่าวถึงครั้งแรกในบทที่ 2 ชื่อ
The Postman ซึ่งเจบีเป็นคนตั้งฉายาให้นี้ให้จู๊ด เจบีกล่าวเทียบตัวตนของจู๊ด
กับแนวคิดสำคัญอย่างโพสต์โมเดิร์นหรือแนวคิดหลังสมัยใหม่ (Postmodern) ดังนี้
“Like Judy here: We never see him with anyone, [...] we don’t know
anything about him. Post-sexual, post-identity, post-past. The postman,
Jude the postman.” (Yanagihara, 2015, p. 94) จากคำกล่าวของเจบี
อาจวิเคราะห์ได้ว่า ก่อนหน้าที่พวกเขาจะมาเจอจู๊ด ไม่มีใครรู้อะไรเกี่ยวกับจู๊ดเลย
ไม่ว่าจะเป็นรสนิยมทางเพศ อดีต หรืออัตลักษณ์ของจู๊ดก่อนหน้านี้ หากเทียบกับ
คำว่าโพสต์โมเดิร์นที่แปลว่าหลังสมัยใหม่ โพสต์แมนในที่นี้ก็ได้หมายความว่า
บุรุษไปรษณีย์ตามรูปศัพท์ แต่อาจอนุมานได้ว่า ความเป็นมนุษย์ของจู๊ดเกิดขึ้น
หลังจากประสบการณ์เลวร้ายในวัยเด็กซึ่งเขาถูกกระทำราวกับไม่เป็นมนุษย์ได้ผ่าน
พ้นไปแล้ว

ส่วนข้อบทที่ 4 Axiom of Equality นั้นเป็นคำอธิบายสมการ
ทางคณิตศาสตร์ที่จำนวนสองฝั่งของเครื่องหมายเท่ากับจะต้องมีค่าเท่ากันเสมอ
บทนี้เล่าชีวิตของจู๊ดในวัยทำงานซึ่งประสบความสำเร็จในฐานะทนายความ จู๊ดได้
คบหากับคาเล็บ ผู้มีหน้าที่การงานดีและได้รับการยอมรับในวงสังคม หากมองจาก
ภายนอกทั้งสองดูเป็นคู่ที่เหมาะสมกัน แต่แท้จริงแล้วคาเล็บใช้กำลังข่มเหงและทำร้าย
ร่างกายจู๊ดอย่างรุนแรงไม่ต่างจากตอนที่จู๊ดถูกทารุณกรรมในวัยเด็ก ประสบการณ์
ดังกล่าวทำให้จู๊ดเปรียบชีวิตของตัวเองเป็นสมการทางคณิตศาสตร์ Axiom of
equality กล่าวคือ ตัวตนของเขาในปัจจุบันซึ่งแม้จะได้รับการยอมรับนับถือ
ประสบความสำเร็จในด้านการงานและมีฐานะร่ำรวย ก็ยังคงเป็นตัวตนเดียวกับ
ในอดีตที่ด้อยต่ำ น่ารังเกียจ “The person I was will always be the
person I am. He may be respected; in court, he may even be feared.

But fundamentally, he is the same person, a person who inspires disgust. [...] He thinks. $x = x$.” (Yanagihara, 2015, p. 340) คำกล่าวของจู้ตแสดงให้เห็นถึงความคิดของผู้ประสบเหตุการณ์บาดเจ็บแฝงใจว่าเขาถูกตีตราด้วยประสบการณ์รุนแรงราวกับประสบการณ์เหล่านั้นไม่เคยจบลง

ส่วนข้อบทที่ 5 The Happy Years หรือหลายปีที่แสนสุขนั้น เป็นช่วงเวลาที่ยูตเริ่มคบกับวิลเลมฉันทน์คนรัก ซึ่งวิลเลมเป็นเพื่อนสนิทที่ให้เกียรติและดีกับยูตมาตลอดยี่สิบปี วิลเลมเป็นคนเดียวที่ทำให้ยูตเปิดใจเล่าประสบการณ์บาดเจ็บในวัยเด็กให้ฟัง หลายปีที่แสนสุขนี้จึงอนุมานได้ถึงช่วงเวลาของผู้ประสบบาดเจ็บแฝงใจที่ได้พบกับคนที่ไวใจ และได้ทำความเข้าใจประสบการณ์บาดเจ็บของตนเอง แม้จะเป็นตอนที่ยูตมีอาการบาดเจ็บเรื้อรังที่ขาหักเรื้อรังไม่สามารถเดินได้ และต้องตัดขาทิ้งตาม

ส่วนข้อบทที่ 6 VI Dear Comrade หรือสหายที่รักนั้นหมายถึง บุคคลรอบตัวยูตที่คอยดูแลยูตต่ออย่างเต็มความสามารถหลังจากที่วิลเลมเสียชีวิต วิลเลมซึ่งเป็นคนรักของยูตเป็นผู้ที่ทำให้ยูตกล้าเปิดใจเล่าประสบการณ์บาดเจ็บในอดีตให้ฟัง แต่เมื่อวิลเลมเสียชีวิตลงทำให้ยูตหมดความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ คนรอบตัวยูตก็เปรียบเสมือนระบบสนับสนุน (support system) ให้ยูตมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

ส่วนบทสุดท้ายได้แก่บทที่ 7 VII Lispenard Street ซึ่งมีข้อบทข้อเดียวกับบทที่ 1 ตีความได้ถึงชีวิตของยูตที่ไม่สามารถเล่าแบบเป็นเส้นตรงเหมือนตัวละครอื่นได้ เส้นเรื่องของยูตที่นอกจากจะถูกเล่าสลับไปมาแล้วยังมาบรรจบที่เดียวกับจุดเริ่มต้น ประกอบกับการเล่าชีวิตของยูตที่ผ่านมาใน 6 ตอนก่อนหน้าแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์บาดเจ็บแฝงใจที่ไม่มีตอนต้นและตอนจบที่ชัดเจน อีกทั้งชีวิตของยูตยังคงต้องวนเวียนอยู่กับประสบการณ์บาดเจ็บแฝงใจที่ปะทุขึ้นมาเมื่อไรก็ได้ราวกับเพิ่งเกิดขึ้นและยังไม่ผ่านพ้นไป

5.2.3 การสร้างตัวละครเพื่อนำเสนอการเยียวยาบาดแผลฝังใจ

การสร้างตัวละครในวรรณกรรมเรื่องนี้มีส่วนสำคัญมากในการบอกเล่าประสบการณ์บาดแผลฝังใจ โดยเฉพาะการเยียวยาบาดแผลฝังใจด้วยการย้อนกลับไปทำความเข้าใจบาดแผลฝังใจ การเปิดใจเล่าประสบการณ์ที่เจ็บปวด เพื่อสร้างสายสัมพันธ์กับบุคคลที่ไวใจ ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างตัวละครอันนา แอนด์ตัวละครกลุ่มเพื่อนจู้ต ได้แก่ เจปี่ ฮาโรลด์กับจูเลีย และเฮนรี ยัง

ตัวละครอันนาเป็นตัวละครสำคัญที่พยายามเตือนให้จู้ตพูดถึงประสบการณ์บาดแผลฝังใจกับเธอ เพราะยังปล่อยให้เวลาผ่านไปก็ยังไม่ยอมกลับไปทำความเข้าใจได้ยากขึ้น ในที่สุดเธอก็จะโทษตัวเอง สามารถวิเคราะห์ได้ว่านี่เป็นอีกประการสำคัญที่ผู้เขียนนำเสนอเกี่ยวกับบาดแผลฝังใจ คือเหยื่อต้องย้อนกลับไปทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลของตนเพื่อให้ก้าวข้ามประสบการณ์เหล่านั้นไปได้ ดังที่อันนาบอกจู้ตว่าหากอยากสนิทสนมกับใครสักคน เขาต้องหาทางพูดถึงประสบการณ์บาดแผลฝังใจให้ได้ “You’ll find your own way to discuss what happened to you, if you ever want to be close to anyone. But your life – no matter what you think, you have nothing to be ashamed of, and none of it has been your fault.” (Yanagihara, 2015, p. 105) คำกล่าวของอันนายังแก้ไขความเข้าใจของเหยื่อความรุนแรงที่มักโทษว่าเป็นความผิดของตนเองที่ไม่ร้องขอความช่วยเหลือหรือหนีจากภาวะดังกล่าวว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเหยื่อและไม่มีอะไรที่ต้องอาย

ในทำนองเดียวกัน ผู้เขียนได้สร้างตัวละครอีกตัวหนึ่งเพื่อนำเสนอการเยียวยาบาดแผลฝังใจของจู้ตในตอนที่ถูกเป็นผู้ใหญ่แล้วก็คือแอนดี้ (Andy)

แอนดี้เป็นแพทย์ประจำตัวของจู้ตซึ่งได้พบกับจู้ตตอนที่จู้ตเรียนมหาวิทยาลัย แอนดี้คอยรักษาบาดแผลเมื่อจู้ตกรีดตนเองหรือทำร้ายตัวเองในรูปแบบอื่น ๆ และยังรักษาจู้ตจากอาการบาดเจ็บเรื้อรังที่ขาและหลังด้วย แอนดี้ยังเป็นมากกว่าแพทย์ประจำตัวเพราะเขาเป็นห่วงและคอยดูแลสุขภาพของจู้ตราวกับ

พี่ชายแท้ ๆ เช่นเดียวกันกับอันนา แอนดี้เห็นความสำคัญของการทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลฝังใจของจู๊ด โดยแอนดี้ได้แนะนำวิลเลมในตอนจู๊ดกับวิลเลมตกลงเป็นคนรักกันว่า สิ่งจู๊ดเป็นไม่ใช่เพราะเขาป่วยทางจิต แต่อาการทำร้ายตัวเอง นอนไม่หลับ การกินผิดปกติ อาการหวาดระแวงและไม่สามารถเชื่อใจใครได้นั้นเกิดจากการกระทำของมนุษย์ทั้งสิ้น “I don’t think there’s anything chemically wrong with him. I think his craziness is all man-made. Make him talk to you, Willem. If he talks to you, I think you’ll understand why he is the way he is.” (Yanagihara, 2015, p. 533) ความเห็นของแอนดี้ยังให้ความสำคัญกับการพูดคุยเพื่อทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลฝังใจที่ทำให้เหยื่อเป็นอย่างที่เป็นอยู่มากกว่าจะบอกว่าเป็นความผิดปกติของสารเคมีในสมองเท่านั้น

จากคำกล่าวของแอนดี้ที่ว่า ให้วิลเลมพยายามทำให้จู๊ดคุยด้วยหรือในที่นี้หมายถึงพูดคุยถึงประสบการณ์บาดแผลฝังใจ ก็จะทำให้วิลเลมเข้าใจได้ว่า เพราะเหตุใดจู๊ดถึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่ คำกล่าวนี้สอดคล้องกับที่แวน เดอ คอลค์ และสเวตซ์ไควตกล่าวถึงการเยียวยาบาดแผลฝังใจโดยการย้อนกลับไปทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลโดยการพูดคุยกับบุคคลที่ไวใจ

เมื่อวิลเลมพยายามขอร้องให้จู๊ดเปิดใจเล่าถึงเหตุการณ์ในอดีต จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่จู๊ดสามารถทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น และยังได้รับการปลอบโยนจากคนที่รักเขาอย่างจริงใจ ซึ่งเป็นไปตามที่อันนาเคยกล่าวไว้ว่าหากจู๊ดต้องการผูกพันกับใครอย่างแท้จริง เขาต้องเปิดเผยบาดแผลเหล่านี้ให้คนรอบข้างรับรู้ หลังจากทีวิลเลมรับรู้ประสบการณ์บาดแผลฝังใจของจู๊ดทั้งหมด จู๊ดจึงรู้สึกว่าเขารักและไว้วางใจวิลเลมได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมาวิลเลมได้เสียชีวิตลงกะทันหัน จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ การสูญเสียบุคคลเพียงคนเดียวที่จู๊ดไวใจและสร้างสายสัมพันธ์ที่แท้จริงได้ทำให้จู๊ดซึ่งดีขึ้นเริ่มมีอาการถดถอย เห็นได้จากที่เขาปฏิเสธ

การกินอาหารและไม่พักผ่อนจนอาการเจ็บป่วยทางจิตและอาการผื่นเห็นภาพ
เหตุการณ์บาดแผลฝังใจกลับมาบกรวนอีกครั้ง แต่ตัวละครกลุ่มเพื่อนจู๊ด ได้แก่
ฮาร์โลดและจูเลียที่เป็นพ่อแม่บุญธรรมของจู๊ด เฮนรี ยิง และเจปี่ ซึ่งเป็นเพื่อน
ที่เหลือน้อยมีบทบาทมาก ในการช่วยประคับประคองจู๊ดให้ผ่านทรมานไปได้
พวกเขาทุกคนนัดกินข้าวกับจู๊ดในแต่ละวันของสัปดาห์เพื่อเฝ้าจู๊ดกินอาหารให้
น้ำหนักตัวเพิ่มตามเกณฑ์ที่แอนดร้ากำหนด จะเห็นได้ในตอนจบของบทที่ 6 ว่าการ
ดูแลเอาใจใส่จากบุคคลรอบข้างทำให้จู๊ดที่หมดกำลังใจจะมีชีวิตอยู่ต่อคิดได้ว่า “He
[Jude] is fifty one; He is old. But maybe he still has time. Maybe he can
still be repaired.” (Yanagihara, 2015, p. 700) และในที่สุดจู๊ดก็ไปหาจิตแพทย์
เลอห์มันด้วยความสมัครใจเป็นครั้งแรกและบอกเหตุผลกับจิตแพทย์เลอห์มันว่า
“I’ve decided to stay.” (Yanagihara, 2015, p. 701)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า การมีกลุ่มคนที่คอยดูแลเขาและเขา
สามารถไว้วางใจได้อย่างแท้จริง การสร้างสายสัมพันธ์กับกลุ่มคนที่ไว้วางใจทำให้จู๊ด
สามารถผ่านช่วงเวลาที่ย่ำแย่ไปได้อีกครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ
แวน เดอ คอลค์ ที่ว่า การที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจมีกลุ่มคนที่ไว้วางใจได้
รับฟังเขาอย่างเข้าใจ สามารถช่วยให้ผู้มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจหลอมรวม
ประสบการณ์บาดแผลฝังใจเข้ากับประสบการณ์ใหม่ได้

6. อภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย

1) บาดแผลฝังใจของจู๊ดเกิดจากประสบการณ์การถูกทารุณกรรมในวัยเด็ก
2 รูปแบบ ได้แก่ 1.1) การถูกทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง จู๊ดเป็นเด็กกำพร้า
ที่โตขึ้นมาในโบสถ์และถูกทำร้ายร่างกายจากบาทหลวงหลายคนที่ย่ำแย่
การทำทารุณกรรมทางกายนั้นแผ่มาด้วยความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียม
เพราะจู๊ดต้องพึ่งพาปัจจัยสี่จากบาทหลวงในการดำรงชีวิต จู๊ดในวัยเด็กจึง
ไม่สามารถหนีหรือร้องขอความช่วยเหลือได้ อีกทั้งการทารุณกรรมยังเป็นการ

ลดทอนความเป็นมนุษย์ให้รู้สึกกว่าตัวเองด้อยต่ำ น่ารังเกียจ และสมควรได้รับการลงโทษ การตกเป็นเหยื่อการทารุณกรรมนี้ทำให้ผู้ถูกกล่อกลงให้กลายเป็นเหยื่ออีกทอดหนึ่ง ซึ่งก็คือ 1.2) เหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศและค้าประเวณีเด็กโดยบราเธอร์ลู้คซึ่งมีพฤติกรรมสอดคล้องกับผู้ป่วยโรคไคร้เด็ก บาดแผลฝังใจนี้เผยให้เห็นความซับซ้อนของการตกเป็นเหยื่อเพราะผู้ล่วงละเมิดซึ่งมีอำนาจเหนือกว่าใช้การกล่อลงให้เด็กพึ่งพาและหลงเชื่อ นอกจากนั้นการเป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์รุนแรงก็กลายเป็นบาดแผลฝังใจเช่นกัน 1.3) บาดแผลฝังใจที่หวนคืน วรรณกรรมเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์รุนแรงในอดีตได้กลายเป็นบาดแผลฝังใจที่ยังไม่จบลงและหวนกลับมาได้ทุกขณะเมื่อมีตัวกระตุ้น (trigger) ให้นึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายในอดีต

ประสบการณ์บาดแผลฝังใจข้างต้นครอบงำชีวิตของตัวละครไปจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต แม้ประสบการณ์ถูกทำร้ายจะจบลงตอนที่ตัวละครเป็นวัยรุ่น แต่เขายังมีอาการบ่งชี้ของผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจตามทฤษฎีของจูดิธ เฮอร์แมน ได้แก่ ตัวละครมีความตื่นตัวและระแวดระวังภัยมากเกินไป เขาฝันถึงเหตุการณ์ในอดีตและเห็นภาพย้อนอดีตซ้อนทับกับเหตุการณ์ในปัจจุบันและจดจำรายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับประสบการณ์บาดแผลฝังใจได้แม่นยำเกินไป ในขณะที่ลืมเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังมีภาวะจำยอมต่อประสบการณ์บาดแผลฝังใจและการทำร้ายตัวเอง

2) กลวิธีทางวรรณศิลป์ที่ใช้เล่าบาดแผลฝังใจในวรรณกรรมเรื่อง A Little Life ได้แก่ 2.1) กลวิธีการเล่าแบบมุมมองพระเจ้าเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ประสบการณ์บาดแผลฝังใจราวกับเป็นผู้มีประสบการณ์ตรง 2.2) การเล่าบาดแผลฝังใจแบบไม่เรียงลำดับเวลา กล่าวคือ การเล่าประเด็นบาดแผลฝังใจนั้นถูกเล่าในบทที่ 2 II The Postman และบทที่ 4 VI Axiom of Equality การเล่าบาดแผลฝังใจแบบสลับไปมา ไม่เรียงเป็นเส้นตรงนั้นช่วยจำลองประสบการณ์ของผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ไม่ปะติดปะต่อ ผู้อ่านจึงต้องอ่าน

และปะติดปะต่อเหตุการณ์บาดแผลฝังใจของตัวละครจืด (แบบเรียงตามลำดับเวลา) ด้วยตนเอง 2.3) การสร้างตัวละครเพื่อนำเสนอการเยียวยาบาดแผลฝังใจ

วรรณกรรมเรื่องนี้นำเสนอการเยียวยาบาดแผลฝังใจผ่านตัวละครอันนา และแอนดี้ ซึ่งนำเสนอว่าการเยียวยาบาดแผลฝังใจคือการที่ตัวละครมีกลุ่มคนที่สามารถไว้วางใจได้ และสามารถพูดถึงประสบการณ์บาดแผลฝังใจให้กับคนที่ไว้วางใจ เพื่อสร้างสายสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจกับบุคคลและสังคมรอบข้างควบคู่ไปกับการรักษาทางจิตเวชเพื่อบรรเทาอาการเจ็บป่วยอื่น ๆ ที่เป็นผลมาจากประสบการณ์บาดแผลฝังใจ ซึ่งสอดคล้องกับการเยียวยาบาดแผลฝังใจที่ เบสเซล แวน เดอ คอลค์ กล่าวว่า การเยียวยาประสบการณ์บาดแผลฝังใจที่ยั่งยืนที่สุดคือการที่ผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจได้พูดถึงประสบการณ์ดังกล่าวเพื่อทำความเข้าใจบาดแผลฝังใจของตนเอง เพื่อหลอมรวมประสบการณ์ในอดีตเข้ากับประสบการณ์ในปัจจุบัน

นอกจากนั้น กลวิธีทางวรรณศิลป์ทั้งสามรูปแบบข้างต้นยังช่วยนำเสนอประสบการณ์บาดแผลฝังใจให้ผู้อ่านรู้สึกราวกับว่าได้รับประสบการณ์นั้นด้วยตัวเอง การเล่าเรื่องแบบมุมมองพระเจ้าทำให้ผู้อ่านรู้สึกเจ็บปวดทรมาน อึดอัดและสิ้นหวังไปกับตัวละคร พร้อมทั้งเอาใจช่วยให้ตัวละครผ่านพ้นประสบการณ์ความเจ็บปวดไปได้ การเล่าบาดแผลฝังใจโดยไม่เรียงลำดับเวลาช่วยยกระดับความเข้าใจความเจ็บปวดของผู้ที่ได้รับประสบการณ์ดังกล่าวซึ่งเกิดขึ้นอย่างไร้การควบคุม และช่วยให้เกิดความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ที่มีประสบการณ์บาดแผลฝังใจมากขึ้น ส่วนการสร้างตัวละครเพื่อช่วยในการเยียวยาบาดแผลฝังใจ ช่วยสร้างความเข้าใจให้กับผู้อ่านว่าประสบการณ์บาดแผลฝังใจนั้นแตกต่างจากการเจ็บป่วยทางจิตเวชกระแสหลัก ผู้ที่มีบาดแผลฝังใจต้องเผชิญหน้ากับประสบการณ์ที่เจ็บปวดเสียก่อน กลวิธีทางวรรณศิลป์ทั้งสามรูปแบบจึงมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้การเล่าบาดแผลฝังใจเป็นไปอย่างสมจริงตามบทบาทของวรรณกรรม อีกทั้งยังช่วยให้ตัวละครได้สร้างตัวตนใหม่ในความรู้ของผู้อ่าน ไม่ใช่เพียงเหยื่อที่ถูกกลตอนความเป็นมนุษย์ วรรณกรรม

เรื่องนี้จึงตรึงใจ และเข้าถึงผู้อ่านจำนวนมากได้อย่างต่อเนื่องดังที่ได้กล่าวไปในบทนำ

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นบาดแผลฝังใจ อาทิ *เรื่องเล่ากับสถานะพลัดถิ่นในวรรณกรรมหลังยุคสงครามเย็น* ของนักเขียนเวียดนาม กัมพูชา และม้ง – ลาว (Adchariyaprasit, 2014) *เรื่องเล่ากับการสร้างสายสัมพันธ์ครอบครัวในบันทึกความทรงจำเรื่อง When Broken Glass Floats* ของจันรีธี อิม (Adchariyaprasit, 2014) *จากหยาดน้ำตาสู่หยดน้ำหมึก: ความรุนแรง บาดแผล และการเยียวยาในนวนิยายของดาชา มารอาอี* (Atchayasoonthorn, 2014), *และการสูญเสียและบาดแผลแบบแอฟเฟ็คท์: การศึกษาเหตุการณ์ 6 ตุลา ในภาพยนตร์เรื่องดาวคะนอง* (Prakartwuthisarn, 2021) งานวิจัยทั้งสิ้นชี้ให้เห็นประเด็นการวิจัยเกี่ยวกับการทำความเข้าใจประสบการณ์บาดแผลฝังใจที่เกิดจากการพลัดถิ่น ภัยสงคราม เหตุการณ์ทางการเมือง รวมทั้งบาดแผลฝังใจที่เกิดขึ้นกับเพศหญิง วรรณกรรมทั้งสามเรื่องยังนำเสนอบาดแผลฝังใจที่เกิดจากการพลัดถิ่น และภัยสงครามซึ่งเป็นบาดแผลร่วมของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รุนแรงดังกล่าว แตกต่างจากบาดแผลฝังใจในฐานะที่เป็นประสบการณ์ส่วนบุคคลและยังไม่มีบทความที่มุ่งศึกษาวิถีทางวรรณศิลป์ในฐานะเครื่องมือที่ช่วยนำเสนอบาดแผลฝังใจให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วม และยังไม่พบว่ามีงานนำตัวบทวรรณกรรมเรื่อง *A Little Life* มาศึกษาในประเด็นบาดแผลฝังใจ

ผลการวิจัยของบทความวิจัยนี้ยังแสดงให้เห็นถึงบทบาทของวรรณกรรมในการนำเสนอประสบการณ์บาดแผลฝังใจ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์บาดแผลฝังใจ หรือผู้ที่ใกล้ชิดกับบุคคลที่มีบาดแผลฝังใจ และยังช่วยให้บุคคลอื่นและสังคมเข้าใจสถานะจิตใจของเหยื่อที่มีความซับซ้อน ซึ่งสามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยวรรณกรรมไทยที่กล่าวถึงประเด็นบาดแผลฝังใจต่อไป

References

- Adchariyaprasit, J. (2014). *Narrative and displacement in Post-Cold War Literature of Vietnamese, Cambodian and Laotian-Hmong Writers*. [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University.] (in Thai)
- Atchayasoonthorn, K. (2014). *From Tears to Ink Drops: Violence, Trauma and Healing in Dacia Maraini's Novels*. [Master's thesis, Chulalongkorn University]. (in Thai)
- Caruth, C. (1996). *Unclaimed Experience: Trauma, Narrative, and history*. Baltimore: The John Hopkins University Press.
- Cvetkovich, A. (2012). *Depression: A Public Feeling*. Durham, NC: Duke University Press.
- Herman, J. (1992). *Trauma and recovery: The aftermath of violence from domestic abuse to political error*. New York: Basic books.
- Prakartwuthisarn, C. (2021). Loss and Affective Trauma: A Study of the October 6 Massacre in the Film by The Time It Gets Dark. *construction of the Thai mind: Alternative Subjectivity* (3), 153-197. (In Thai)
- Ruengrong, A. (2019). Literary Techniques to Convey Virtue and Equality Concepts of Human: The Sung Song with Critical Review. *Patanasilpa Journal*, 3(2), 1-12. (in Thai)
- Saowanit, V. (2023). Pedophilic Offenders and the Scope of Criminal Liability: A Comparative Study. [Master's Thesis, Thammasat University]. (in Thai)
- SadJapan, R. (2012). *Aesthetics of life*. Bangkok: Na Petch.

- Van Der Kolk, B. (2019). *The Body Keeps the Score: Brain, Mind, and Body in the Healing of Trauma*. Bangkok: Suanngermmeema. (in Thai)
- Wimolsoparat, S. (2014). Role of Literature on Protagonists in Novels and Films. *Journal of Liberal Arts*, 14(2), 102-120. (in Thai)
- Yanagihara, H. (2017). *A little life*. London: Pan Macmillan.